

Christine Palluy

Llegeixo i investigo

Sophie Leullier

Miss Agatha

DESAPARICIÓ A PARÍS

LAROUSSE

Agatha

Archibald

Max

La família Christie

Miss Agatha és una joveneta anglesa decidida i desperta. Li agrada fer investigacions policíiaques, i se'n surt.

El seu germà gran, l'**Archibald**, fascinat per les invencions de l'època, l'acompanya amb molt de gust en les seves aventures.

El **Max**, el petit acròbata orfe adoptat per la família Christie (mira el volum I), fa tot el que cal per seguir i ajudar els dos germans.

Clara Christie, la mare de l'Agatha i de l'Archibald, és una jove vídua rica i moderna que creu que els viatges són educatius.

La **Jeanne**, la institutriu francesa encarregada de l'educació dels infants, se les veu morades perquè la seva petita tropa d'investigadors mantingui la disciplina i les bones maneres.

Un llarg viatge

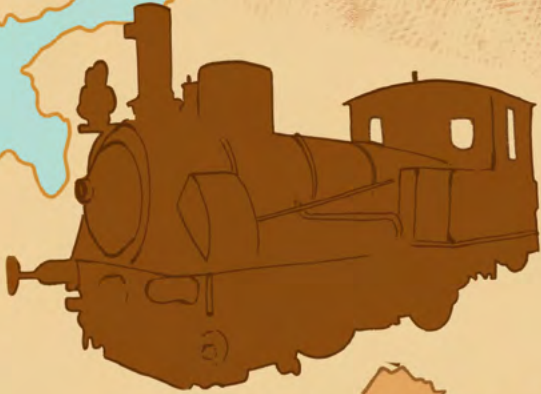
La família de l'Agatha ha emprès un llarg viatge a través de l'Europa de la Belle Époque. Després de sortir de Londres, els Christie passen unes setmanes a París, descobreixen la ciutat i l'Exposició Universal, i finalment pugen a bord del tren dels reis, l'Orient Express. Una escala a Viena, una marrada per visitar Venècia i continuen el periple cap a Constantinoble.

Londres

París

Venècia

Viena

Constantinoble

1

Destinació París

Miss Agatha va deixar la seva maleta novíssima de color verd fosc a l'entrada de la seva bonica casa londinenca. A fora, el sol de juny brillava intensament.

—Que contenta estic de marxar de viatge! I quin viatge! —va cantar fent alguns passos de dansa—. Travessarem el mar, penetrarem l'aire a tota màquina en tren, la volta a la Terra és nostra!

El seu germà Archibald va contenir el riure i va deixar la seva maleta verd clar rere els luxosos baguls de la seva mare. Els dos de cuir rogenc protegien els vestits de seda, les indumentàries

refinades i els barrets florits que la Clara volia emportar-se a París. La sòlida caixa de fusta encerada de seguida va completar el quadre. La institutriu francesa hi havia encabit la seva col·lecció de llibres, tres faldilles fosques i algunes bruses blanques. El Max, l'orfenet acròbata que els Christie havien adoptat, finalment, va deixar la seva bossa al costat de la gàbia del Goldy i es va posar a fer saltirons davant de l'ocell ensinistrat.

—Diuen que a París hi ha una torre més alta que els núvols! —li va dir—. Potser t'hi deixaran volar per allà!

Tan calmosa com era sempre, ara la Clara no parava d'anar amunt i avall.

—Charlotte, n'està segura que el cotxer passarà a buscar-nos a les nou? —va demanar tot d'una—. Em temo que els trens no esperen els que fan tard!

—Sense dubte, senyora! —va respondre la cuinera fregant-se les mans al davantal—. No

patiu, que és un home molt puntual. A més a més, el noi l'hi ha recordat aquest matí!

Va mirar-se l'amic del Max amb una expressió satisfeta.

—Val molt, el nostre Jack. Estic contenta que es quedi amb nosaltres per mantenir la casa en ordre!

El timbre va ressonar de cop i volta a l'entrada. Exactament en aquell moment el rellotge de pèndol de la sala va tocar les nou. El cotxer, el seu aprenent i el Jack van carregar l'equipatge en una carreta a cavall, mentre que els cinc aventurers s'encabien al cotxe.

L'Agatha començava a seure quan es va estremeir i es va incorporar tot d'una.

—Ai, que he oblidat una cosa molt molt molt important! —va exclamar saltant del cotxe.

—Ja pots afanyar-te, cap de pardals! —va grinyir la Jeanne, tan nerviosa com Lady Christie.

L'Agatha de seguida tornava a ocupar el seu lloc amb una bosseta de vellut entre les mans. Orgullosa, va treure una guia de viatge i el preciós llibre del seu pare sobre les investigacions de detectius famosos. Amb aires confidencials, va murmurar als dos nois:

—A França potser tenim misteris per resoldre.

Després d'acomiar-se de la Charlotte i el Jack, els viatgers van posar-se per fi en ruta cap a l'estació Victoria.

A les andanes no hi havia res que el Max no trobés sorprenent: l'olor del ferro, els homes que transportaven en carretons els equipatges dels viatgers, les espesses fumerades, l'incessant rebombori i els cops de vent. Però encara el va sorprendre més el que va veure després de la sortida del tren. Per la finestra el paisatge canviava mil vegades més de pressa que dins d'un cotxe de cavalls, i la locomotora es ficava cridant en forats plens de nit.

—T'hi hauràs d'acostumar: de Londres al mar hem de passar per sis túnels —va dir l'Archibald divertit en veure els ulls esbatanats del petit Max.

A Dover, els Christie van pujar a bord d'un gran vaixell de vapor. Enfonsats a les butaques del saló, van sentir el balanceig de les onades des del començament de la travessia.

—Mare, saps que els francesos i els anglesos fa temps que parlen de fer un túnel sota el canal de la Mànega? —va preguntar l'Archibald.

—Sí, és un projecte que ja té més de cent anys —va respondre-li la Clara—. Fa quinze anys fins i tot el van començar, però al final ho van deixar, oi, Miss Jeanne?

Pàl·lida, amb la mirada perduda, la institutriu restava silenciosa. L'Agatha va alçar un dit i va dir, amb aires de sapiència:

—Miss Jeanne, estireu-vos! Segons diu la guia, les dames han de reposar i els homes han

de mirar l'horitzó dempeus i ben cofois des del pont del vaixell...

Va aturar-se un moment, arrufant les celles.

—Mare, els homes i les dones no es maregen igual?

La Clara va somriure quan va veure que la seva filla reaccionava davant d'aquesta absurditat.

—Tens raó, els senyors es troben igual de malament que les senyores, però es creuen que som més fràgils —li va respondre.

—Quines idees! Doncs si no canvien ràpidament d'opinió, les dones del segle vinent els espavilaran! —va exclamar l'Agatha—. I ara, qui ve amb mi? Va, que mirarem ben cofois l'horitzó des del pont!

La Jeanne no va voler moure's. La Clara i els nois van seguir la jove feminista per fer front al vent i les onades.

—Quan encara no havia nascut l'Archibald, el vostre pare i jo vam travessar l'Atlàntic per visitar la seva família nord-americana —va dir la Clara—. Vint dies d'onades fins a Nova York, va ser tota una aventura!

L'Agatha va sospirar.

—I ara el pare és al cel... Em pregunto si ens veurà...

El Max, l'orfenet, va seguir amb tristor la mirada de la seva amiga. Unes gavines rialleres van interrompre tot d'una els seus pensaments.

—I elles, quant triguen a fer la travessia? —va preguntar.

Sense respondre-li, l'Archibald va fer un crit:

—El Goldy! He oblidat la seva gàbia quan prenia el te!

Els tres infants van baixar les escales corrents tot intentant mantenir l'equilibri en la

carrera fins al bar. Només arribar-hi els van rebre les piulades indignades de l'ocell.

—Ho sento, Goldy, perdona! —va excusar-se l'Archibald despenjant la gàbia—. Et portaré a fer companyia a la pobra Miss Jeanne!

Van passar les hores. Després d'una llarga espera a la duana i d'un segon recorregut en tren, els Christie van arribar, polsegosos i cansats, a l'estació parisenca.

—Hem fet tot el viatge des de Londres en només set hores! —va exclamar l'Archibald enseyant el rellotge—. Hem estat de sort, perquè solen haver-hi averies.

El cel de París seguia sent molt blau al final del dia. La Clara va fer que lliuessin l'equipatge a la recepció de l'hotel on s'allotjaven.

—I si anéssim al Grand Hôtel en autobús motoritzat per veure París des de dalt, des de l'im-

perial? —va proposar l'Agatha—. És el que aconsella la meva guia.

Uns somriures van acollir la idea, i el Max va mostrar el seu entusiasme picant de mans.

—Agatha estimada, ja que us he ensenyat a parlar francès, us proposo que demaneu els bitllets al xofer —va dir amb bon humor Miss Jeanne.

Després d'un recorregut per avingudes on els cotxes motoritzats i de cavalls rodaven en desordre, l'autobús es va aturar davant l'òpera Garnier. Els cartells anunciaven el famós ballet *La bella dorment*.

—Mira! —va observar l'Archibald, posant a funcionar els seus coneixements de francès—. El coreògraf es diu Màrius Petipà... És com dir Màrius «Passet», vaja! És molt divertit, per a un ballarí.

Aviat els cinc membres del clan Christie van fer la seva entrada al Grand Hôtel. En veu bai-

xa, l'Agatha va llegir als nois el que posava a la guia:

—És l'hotel més gran del món! Hi ha vuit-centes habitacions repartides en cinc pisos... Aquí s'hostatgen maharajàs, soldans i reines de tot el món.

—Imagineu-vos, quants lladres que podem desemascarar! —va exclamar el Max, molt excitat—. Serà fantàstic!

La Jeanne el va fer callar amb un moviment de cella furiós. El conserge de l'hotel, impertorbable, va donar la benvinguda als seus clients.

—Lady Christie, heu reservat una suite de dues estances per un mes per als vostres fills i per a vós, i una bonica habitació al mateix pis per a la vostra institutriu i el jove Max —va dir amb veu de vellut.

—Això mateix! —va respondre la Clara en francès.

L'home va lliurar les claus al grum amb uniforme vermell que va saludar la Clara.

—Senyora, el vostre equipatge acaba d'arribar a l'hotel —va dir—. Però una de les maletes ha quedat sense etiqueta després del viatge. Podríeu precisar-me, si us plau, a quina habitació l'he de deixar?

ENIGMA NÚM. 1

A qui pertany la maleta sense nom?

L'Agatha va reconèixer de seguida la seva maleta verd fosc, tota nova, i li va demanar al jove que la pugés a la suite en un francès molt aplicat. Miss Jeanne la va felicitar per la iniciativa. Minuts més tard els cinc viatgers esgotats per fi van poder rentar-se i descansar, mentre el Goldy volejava lliurement entre les dues estances dels seus amos. L'Archibald, que estava més en forma, va inspeccionar la suite a fons. El fascinava tanta modernitat.

—Hi ha un telèfon a totes les habitacions?
—va preguntar l'Archibald, mostrant un aparell de coure i fusta envernissada.

La Clara li ho va confirmar somrient i va trucar a la recepció.

—Si us plau, serveixin tres sopars lleugers a la suite 425 i dos més a l'habitació 58 —va dir al recepcionista—. Estem cansats i aquesta nit no baixarem al restaurant.

